

Elő-ítélet

„Csak a szürreális reális. Minden más csak a valóság illúziója. A Nagymesterek is ezt tanítják századok óta, és most egy gyönyörű szabású, önreflexív belső monológon keresztül, belekóstoltattunk egy ember (az Alkotó) ilyen irányú megismeréseibe. Kérem szépen vegyék komolyan a komolytalant és semmiféleképpen ne próbáljanak ellenállni. Utazzanak a szó legtágabb értelmében.”

Filcsik László

1. fejezet

Kondor K világéletében utálta a színházat. Olyan szentiül hitt a „színház az egész világ” kijelentésben, hogy az eleve valótlant is megjátszó emberekre végképp nem volt szüksége. K nem hitt a spontán jövő bocsánatkérésekben sem, mert véleménye szerint a megbánás végképp nem tartozhatott az alapvető emberi ösztönök közé. Éppen ezért ő maga sem volt egy az önmagukat megjátszó, hébe-hóba levegőbe sajnálkozó emberek közül. Ha valaki ilyen szemmel nézi a világot, nagyon össze kell szednie magát, hogy szóba tudjon állni akárkiel is. Kevesen értékelték őszinteségét, de ők kiálltak az igazsága mellett. Ezen a napon azonban egyikük se volt jelen.

Mondhatnám, hogy ez a nap is úgy kezdődött, mint bármelyik másik, de miért tennék ilyet, ha azzal én is csak sorszámot tépnék a színpal mögött egy biztonságos helyért. Semelyik nap sem olyan, mint a másik. Aki mást állít, annak az élete köz-

helyekből épül fel, s dől majd össze, ha eljön annak ideje. Ugyanakkor az is hazudik, aki állítja, hogy minden nap másként jön fel a nap (a két állítás nem üti egymást), hiszen létezik egy természetes ciklikusság a csillagok és az égitestek járásában, aminek köszönhetően (ha sokmillió évente is, de) minden nap elkezdődött már ugyanezekkel a fényekkel, szagokkal, színekkel, de talán még hangokkal is.

Kondor K-t ez a sokmillió év után újra visszatért reggel egy Hősök terei lakásban érte. Nem emlékezett teljesen tisztán az előző este minden részletére, de a zsebében talált esküvői meghívóból arra következtetett, hogy minden bizonnyal szoros barátságra tett szert egy, önmagukat az önámítás édes álmába ringatni készülő párral.

K felkelt, leporolta magát, majd mit sem törődve azzal, kié is a ház, kiment a konyhába, készített egyet az éppen kezébe akadó instant forró italból, ami jelen esetben vaníliás cappuccino volt, majd rágyújtott az előszobában talált mezítlábas cigarettából. A füst úgy futott végig teljes légzőrendszerén, mintha kis manókat nyelne le, akik a

karmaikat nyálkahártyájába vájva kiüzenének az életben való maradásért. Nem is foglalkoztatta az, hogy került oda, vagy miért van egy U alakú vágás a szegycsontja tájékán úgy nagyjából 50 fokkal elforgatva. Csak az általános élvezetek szükségzerű bevitele érdekelt. Illetve, hogy ki lehet az a Beáta és Károly, akik olyannyira megkedvelhették saját látásmódja ellenére, hogy még erre a sokak számára nagyon is jelentős napra neki, személyre szabottan egy (bár ad hock módon, de ugyanakkor) igényesen összeállított meghívót adtak. A szöveget helyenként kitalarta a szálloda neve, akinek a szalvétájára az iromány került, és a kávéfolt sem könnyebbítette meg az olvashatóságát, de az számára is egyértelművé vált, hogy ha ezt ki akarja deríteni, még négy órája van, hogy eljusson Mád községbe, ahova az utat még csak nem is ismerte.

Maradék pénzből taxit fogott, maradék erejéből pedig Gerlice utcai lakásába hazaérve vett egy forró fürdőt, hogy üjdonsült barátait mégse kószosan, büzlötten látogassa meg a nagy színjáték alkalmából. K remélte, hogy valóban színjátékról van szó, mert önmagától ilyen kétes értékrendű

emberek társaságát soha nem kereste volna. Valahogy úgy állt a szeretethez, mint Nietzsche a vallásokhoz.

A kádban fekvő korai éveinek képei kavarogtak a fejében, ahogy az olcsó és néha már ehetetlen nyugát-krémből igyekvéssel és odaadással készült csokis tortát falta Etelkával. Etelka egy örömlány volt a Fűrész utcából. Bár minden élményéért fizetnie kellett neki, tudta, hogy igaz volt. Mindketten tudták, mit akarnak egymástól, és ebből nem is semmi félreértés. Tiszta szabályok szerint játszottak egy mocskos játékot. Azokat az estéket nem szennyezte önámítás, vagy akármilyen tév képzet. Nem volt hajlandó belenyugodni abba, hogy ha ezt mind valódinak hiszik, hány embert csaphattak be már most. Etelka azóta már felszí- uódott. A szó lehető legszorosabb értelmében, hiszen mintán egy utcai lövöldözésben meghalt, a stricije elhamvasztotta, és eladta, mint drogot. Az a szemét még a halálán is keresni akart.

Ahogy kilépett a kádból, a kiterített törülközőre egy valaha kedves arcot festettek a lehulló víz- cseppek. Amint azonban elkezdett volna elmél-